

Định mệnh trở trêu

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Rồi sẽ qua hết, phải không?”)

Trái đất lặng lẽ quay, thời gian lặng lẽ trôi. Những niềm vui, nỗi buồn như một quy luật tự nhiên mà ai cũng phải nếm trải trong cuộc sống này. Tất cả sẽ như một cơn bão đi ngang qua đời ta, để rồi khi nhìn lại mọi thứ rồi cũng qua hết. Yêu và đến với nhau không hẳn là một cái kết đẹp mà tình yêu còn đẹp hơn khi ta biết chờ đợi và hi sinh cho người mình yêu...

Buổi tối ở quán Serenatacafe, các bàn đều đông khách. Vẫn góc bàn quen thuộc cạnh cửa sổ, Anh Thư ngồi thả hồn theo giai điệu du dương của bài hát “Chân tình”, ánh mắt cô vẫn không quên hướng về phía lối ra vào như chờ đợi ai đó.

Từ xa, Hoàng Nguyên vội vã đi nhanh về phía cô. Nhìn cô, anh nở nụ cười như biết lỗi:

- Xin lỗi đã để em phải chờ, anh phải về nhà anh chị hai để bàn về việc làm lễ mừng thọ cho ba.

Thư nhìn anh cười khẽ như thể hiện sự thông cảm, ánh mắt ấm áp của Thư dõi theo lời anh nói. Nhìn cử chỉ vội vàng giải thích của Nguyên như sợ cô sẽ buồn làm Thư bật cười ý vị:

- Coi anh kìa, sao không ở nhà bàn bạc với gia đình, lúc khác mình gặp nhau cũng được mà

- Có gì đâu mà phải bàn chứ, anh chị hai bảo sao thì anh làm vậy thôi

Thư như chợt nhớ ra điều gì, cô mỉm cười nhìn anh:

- À, anh uống chanh dây nhé, em gọi cho anh rồi đó, anh hay phải đi tiếp khách uống rượu nhiều, uống chanh dây cho mát.

Đôi mắt Nguyên nhìn Thư đầy cảm động rồi nhẹ nhàng nắm lấy tay cô. Chỉ thế thôi, sự quan tâm chân thành và giản dị của Thư luôn khiến tim Nguyên

phải xao động. Anh nói với giọng buồn buồn:

- Em lúc nào cũng chu đáo, mấy ngày hôm nay không gặp nhau, anh nhớ em lắm đó

Thư bỗng nghe nhói lòng bởi câu nói chân thành của anh, có lẽ anh không biết rằng những ngày qua cô còn dẫn vật và đau đớn hơn anh gấp trăm lần. Đôi lúc cô nhớ anh đến quay quắt lòng, chỉ mong được nhìn thấy anh nhưng lại không thể. Cô rút vội tay ra như không chú ý đến lời anh:

- Anh nè, mừng thọ ba anh bảy mươi tuổi em muốn tới dự, anh có phiền gì không?

- Có gì đâu mà phiền, bữa đó khách đông, chắc không ai để ý đâu

- Bữa đó em nhất định sẽ chụp chung với gia đình anh một bức để làm kỉ niệm, coi như em cũng là một thành viên trong gia đình anh vậy

- Em sẽ là khách mời đặc biệt của anh trong ngày đó...

Thư gặp Nguyên khi cô đã bước sang tuổi ba mươi, cái tuổi mà con người ta sắp bước sang phía bên kia sườn dốc của cuộc đời. Nguyên là người đàn ông trưởng thành, nghiêm túc, ân cần và nhiệt tình. Đó là những gì cô cảm nhận được khi cô được cấp trên phân vào làm việc cùng bộ phận và được anh hỗ trợ. Anh nhiệt tình với tất cả mọi người, ai cần gì dù là một việc nhỏ, chỉ cần anh rảnh tay, anh sẵn sàng mỉm cười và giúp đỡ, một người đàn ông chưa bao giờ biết nói tiếng “không”.

Mỗi ngày bên anh là một bài học bổ ích về cuộc đời...

Mùa đông năm ấy, cô chần chừ bên cạnh anh. Chần chừ những hoang mang, chần chừ xúc cảm. Ở bên anh lúc nào cô cũng thấy tràn đầy năng lượng và làm việc có hiệu quả hơn.

Anh hay gửi cho cô những câu chuyện ngắn về cuộc sống. Những bài viết xúc cảm, những câu chuyện tình yêu mà đâu đó anh sưu tầm được. Khi ấy, cô đều đọc chúng thật kĩ và lưu vào từng câu chữ trong cái đầu vốn dĩ rất hay quên của mình. Lòng cô biết, mình đang mê mẩn....

Cho đến một ngày anh ngập ngừng nói với cô về những cảm xúc của bản thân lúc cùng cô làm việc, trò chuyện và thậm chí là...khi cô không có mặt. Sự chơi vơi, cô đơn của anh làm lòng cô bồi hồi khi trong một ngày cô nhận được tin nhắn “Anh biết nói ra điều này là không phải với em, nhưng ở bên em, anh mới chợt nhận ra em mới là người phụ nữ mà anh yêu mặc dù anh đã có vợ”

Anh Thư không trả lời tin nhắn của Nguyên, cô muốn lắng nghe lòng mình nhiều hơn. Cô mến anh, nhưng quá khứ với việc có một người phản bội làm cô vẫn ám ảnh khi nghĩ về nó, thế nên cô từ chối yêu thương của Nguyên, từ chối những ngọt ngào anh mang đến. Cô cứ lo cho công việc, phớt lờ sự có mặt của anh. Nguyên rất buồn, nhưng vì muốn cô vui, anh nhẹ nhàng biến mất.

Cũng không hẳn là Nguyên hoàn toàn bước ra khỏi cuộc đời của cô. Nguyên vẫn ân cần bên cô hằng ngày, cả trong cuộc sống và cả những khó khăn cô đang chịu đựng. Sự hiện diện của Nguyên dần trở thành một thói quen trong Thư và dường như chính cô cũng đang nhận ra anh ấy đi vào tâm hồn cô bằng sự kiên trì mà anh ấy có. Là ngày Anh Thư thấy lòng mình bắt đầu một nỗi nhớ. Nhớ những chiều có một người đứng đợi bên kia đường sau giờ tan sở, nhớ những tin nhắn ngắn mỗi khi cô đi làm về, nhớ những quan tâm, những chia sẻ,...Vẫn những câu chuyện xa xưa, vẫn những tâm sự chân tình, những cảm xúc đan xen khó tả đang lớn dần, cô không muốn trốn tránh nhưng liệu có vội vàng để đón nhận hay không?

Tuổi 30 đã cho cô đi qua đủ những đắng cay, vội vàng vì thế cô chẳng dại mà vội vã yêu, vội lấy một anh chàng nào đó. Nhất là sau khi cô đã trải qua những đau thương, mất mát của cuộc hôn nhân đổ vỡ. Trái tim cô không đồng đánh khước từ tình yêu mà nó có những thước đo riêng, sâu hơn về hai tiếng ái tình. Nhưng trái tim Thư thật sự bị loạn nhịp khi tìm thấy một trái tim đồng điệu. Dẫu biết rằng không thể cưỡng lại trái tim mình nhưng Thư hứa với lòng sẽ không bao giờ làm gì tổn hại đến gia đình anh. Cô nghĩ mình chỉ nên duy trì một tình cảm tri kỉ mà thôi, cô không muốn những đứa trẻ thơ phải chịu tổn thương và đau khổ.

Tình yêu bắt đầu...

Những ngày tháng sau đó với Thư là những chuỗi ngày rất vui và đáng nhớ.

Bên cạnh anh trong công việc, tối về lắng nghe nhau. Nguyên rất tâm lí, anh hay chở cô đi đến những quán café anh từng đến mà anh biết rằng cô sẽ thích... Từng nơi Thư đi qua là từng cảm nhận khác nhau về mọi thứ, mỗi nơi là mỗi cái hồn mà người thiết kế muốn dồn hết tâm huyết của mình vào để khách có thể cảm nhận rõ vẻ đẹp của nó. Nguyên hiểu rõ tâm hồn Thư như thế nào, những nơi anh đưa cô đến đều được thiết kế rất mộc mạc, nhẹ nhàng và ấm áp. Có những ngày ngồi bên nhau chỉ để lắng nghe một khúc nhạc mà cả hai đều rất thích, là những bài hát mà Nguyên thường thì thầm cho cô nghe từng câu ngẩn vì rằng anh hay không thuộc...

Bên cạnh anh, cô luôn có cảm xúc ngọt ngào đi đôi với cả cay đắng, có cái gì đó luôn mong manh và mơ hồ trong mối quan hệ của cả hai. Cô không hiểu tại sao lại yêu anh, một người đàn ông đã có gia đình. Có lẽ tình yêu giống như ly rượu mạnh, khi say khướt quên cả thực tại, tỉnh dậy lại không kiềm được mà tiếp tục uống nữa. Bao nhiêu yêu thương trôi, Anh Thư đi qua từng ngày tháng với tình yêu ngọt ngào và trong veo cùng Nguyên. Nhiều nụ hôn trao nhau vội vàng trong nỗi đam mê cháy bỏng nhưng Thư luôn kiềm chế dừng lại đúng lúc. Cả hai biết rằng mỗi người đều có một khoảng trời riêng nên họ chỉ dành cho nhau một khoảng lặng nào đó trong cuộc sống. Chỉ bất chợt, nếu đối phương cần mình thì người còn lại sẽ đến ngay bên cạnh người kia. Trái đất lặng lẽ quay, cuộc sống lặng lẽ trôi. Nguyên vẫn ân cần bên cô, vẫn nắm chặt tay cô, vẫn khẽ hôn lên trán mỗi khi đưa cô về nhà, nhưng sao....yêu thương mà nhuộm màu tội lỗi...

Cho đến một ngày Nguyên nói rằng anh sẽ chia tay với vợ để đến với Thư...

Thư bàng hoàng và sửng sốt khi nghe anh nói câu này. Cô không ngờ mình chính là nguyên nhân dẫn đến quyết định của anh. Dù rằng trái tim cô yêu rất anh rất nhiều nhưng cô cũng nhất định sẽ không đến với anh. Yêu một người không phải là cái tội nhưng nếu nó phá vỡ sự bình yên của người khác thì cô sẽ phải ân hận suốt đời. Cô biết mình cũng không phải cao thượng mà hơn hết cô không nỡ gieo rắc nỗi đau xuống những người vô tội. Vì cô đã từng là người thất bại trong hôn nhân nên cô không muốn anh lại đi vào vết xe đổ của mình. Cô cũng biết rằng sẽ đau đớn như thế nào khi người vợ biết mình bị chồng phản bội. Cô muốn trả anh về đúng với vị trí của người chồng, người cha, cô không muốn là người thứ ba phá nát con đường hàn gắn hạnh phúc của anh.

Trái ngang và tan vỡ...

Rời xa anh, Thư chất chứa những nỗi đau và tiếc nuối. Thư không nhớ cô đã khóc không biết bao nhiêu nước mắt khi phải chấp nhận rời xa anh. Xa cách chỉ là thêm nhung nhớ và thối bùng ngọn lửa yêu thương. Có lẽ cô đã sai, cứ ngỡ xa anh để quay về là mình của ngày xưa nhưng giờ cô mới hiểu anh đã thân thuộc như hơi thở và cuộc sống của cô rồi. Thật ra cô đã dối lòng, cô rất cô đơn và trống vắng khi không có anh bên cạnh. Nhưng nếu không vượt qua giây phút yếu lòng thì cô và anh lại rơi vào vòng xoáy của đau đớn và tội lỗi.

Những ngày đầu chia tay, Nguyên sống dở chết dở vì đau khổ. Đã bao nhiêu lần anh tìm đến Thư nhưng cô cự tuyệt quyết liệt. Và sau đó cô mất hút giữa cuộc sống ồn ào của anh. Cuối cùng anh đã tự thỏa hiệp với mình, quay về sống với cuộc đời của mình bên cạnh vợ con và chấp nhận thực tế là anh với Thư mỗi người đều có cuộc sống riêng...

Thành phố biển ngày cuối năm...

Lang thang trên biển sau buổi Hội nghị báo chí, Nguyên không nghĩ mình sẽ đi ngang chốn cũ. Cũng chính tại nơi này đây, anh đã tình cờ gặp được người phụ nữ ấy, người anh yêu trong suốt cuộc đời. Gọi cho mình thứ thức uống quen thuộc của một năm về trước. Hoàng Nguyên trầm ngâm, lâu quá rồi, nhưng cái hồn nơi đây vẫn có thể níu giữ chân anh. Nguyên thấy mình già đi rõ rệt...

Bây giờ anh đã vững vàng trên đường đời với một sự nghiệp huy hoàng và một gia đình bền vững. Nhưng tất cả hạnh phúc đó vẫn không đủ sức dứt rời anh khỏi hình bóng của Anh Thư. Nó mãi là một nỗi nhung nhớ, day dứt. Và tình yêu say đắm đó đã dập tắt tình cảm vợ chồng đang mỗi ngày một phai nhạt, dù anh đã cố hết sức gìn giữ vì đứa con. Nhiều lúc anh tự hỏi tại sao cô và anh lại gặp nhau muộn màng như thế, phải chăng là có tình mà không có duyên. Anh yêu cô và cảm thấy như được an ủi khi ở bên cạnh cô. Mỗi ngày được bên nhau, được nhìn thấy cô, anh thấy bình yên và hạnh phúc vô cùng. Nếu không có cô bên cạnh, đời anh sẽ buồn và nhàm chán biết bao!

Vợ anh, người phụ nữ không bao giờ thích vướng bận chuyện bếp núc vì cô ấy nghĩ đó là cái cùm trói chân người phụ nữ. Anh đã không còn nhận ra người vợ dịu dàng ngày nào mà thay vào đó là sự chì chiết, nghi ngờ anh sau

nhiều năm chung sống. Anh không muốn trở về ngôi nhà ấy, anh sợ ánh mắt lúc nào cũng như muốn đẩy anh ra xa, chìm anh xuống tận cùng của chán chường và mệt mỏi. Anh cảm thấy mình như một con cá bị mắc cạn trong cuộc hôn nhân này, Thư là nơi duy nhất để anh chia sẻ vậ mà lúc anh cần nhất thì cô lại lảng tránh anh. Nhiều lúc anh cũng cố vun đắp cho gia đình nhưng càng làm thì nó càng đổ vỡ và mất mát. Hình bóng mà Thư để lại trong tâm trí anh là khuôn mặt xanh xao, đờ dai vì đau khổ. Đó là lần cuối cùng cô gặp anh để nói lời chia tay. Nó ám ảnh anh đến bây giờ, mỗi khi nhớ lại, anh vẫn cảm thấy đau đớn như chuyện mới vừa xảy ra. Đời người rất ngắn ngủi, tại sao ta không chịu sống thực với mình nhưng rồi anh cũng không thể tàn nhẫn chà đạp lên hạnh phúc của những người thân yêu để sống cho riêng mình.

Hoàng hôn dần buông trên biển, cả bầu trời phủ một màu đỏ rực. Hoàng Nguyên nhìn những cơn sóng bạc đầu đang cuộn trào tung bọt trắng xóa rồi nói với lòng:

“Anh quay lại chốn xưa một lần cuối để rồi tự nhủ lòng phải quên em vĩnh viễn, cất giấu tất cả kỉ niệm về em, cảm ơn em về tất cả”

Nguyên lặng lẽ quay lưng ra về nhưng từ xa một cô gái mặc váy trắng đang đi ngược về phía anh. Thoáng nhìn cô gái, tim Nguyên như nhói lên, đập mạnh. Hoàng Nguyên đứng khựng lại. Nguyên vừa nhận ra là Anh Thư. Rõ ràng là cô chứ không ai khác được.

Hoàng Nguyên tiến nhanh phía cô, giọng anh xúc động:

- Anh Thư

Cô cũng ngạc nhiên và bất ngờ khi gặp anh ở đây. Giây phút này như lắng đọng, tim cô đập những nhịp thật nhanh. Cả hai vào một quán nước gần đó trò chuyện. Anh nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, giọng anh vang lên thật tha thiết, êm ái:

- Anh ước sẽ được một lần đưa em trở lại đây để mình cùng nhau thanh toán bình yên giấc mộng hôn giống như ngày xưa mình đã từng có ở đây vậy. Anh không ngờ lại gặp em ở đây

Anh Thư đưa cặp mắt buồn vời vời lên nhìn anh, cô cười buồn:

- Từ ngày mình quen nhau tới giờ, anh và em chỉ có cơ hội ngắm cảnh mặt trời sắp lặn hoặc tắt nắng. Đó chính là định mệnh của mình rồi anh à. Tình yêu của chúng ta không đủ sức để thay đổi hay bắt đầu một trang mới của cuộc đời nên thôi ta hãy chấp nhận như những gì vốn có

Hoàng Nguyên trầm ngâm:

- Em nghĩ sao, nếu anh bảo là trong suốt thời gian qua, chưa bao giờ anh quên được em ?

Anh Thư ngắt lời anh một cách dịu dàng:

- Ngày xưa anh cũng đã từng yêu, từng nhớ nhưng vợ anh giống như tình cảm giành cho em bây giờ vậy. Chỉ là thời gian và cuồng quay cuộc sống đã làm mất đi vẻ đẹp lãng mạn của cuộc sống hôn nhân mà thôi. Hãy nhìn nhận lại vấn đề để hiểu và thông cảm cho chị ấy, được không anh?

Hoàng Nguyên nhìn Thư chăm chú nhưng không nói gì. Cái nhìn đắm đuối không cần kèm chế. Đến nỗi cô có cảm giác nếu chỉ có riêng hai người, chắc anh sẽ ôm chầm lấy cô trong vòng tay cuồng nhiệt. Cô không nhìn anh, và tư lự nhìn mông lung ra ngoài:

- Em cũng sắp theo gia đình sang nước ngoài định cư. Em chỉ muốn nhắn nhủ rằng anh hãy ráng chăm chút cho hiện tại của mình. Chuyện của chúng ta đã là quá khứ rồi anh

- Nhưng có một điều anh không thể làm được, là anh vĩnh viễn chỉ yêu em.

Anh Thư lắc đầu phủ nhận:

- Đừng có sai lầm như vậy anh.

Hoàng Nguyên nghiêng đầu nhìn vào mắt cô:

- Hãy nói thật với anh, mấy năm qua, em có ước muốn gặp lại anh không? Có cần phải nói điều gì với anh không?

- Không, em không có gì để nói cả.

Nguyên có vẻ hoài nghi, nhưng khi nhìn vẻ mặt tĩnh lặng của cô, anh hiểu cô nói rất thật. Thư nắm nhẹ tay anh như an ủi rồi mỉm cười:

- Thôi, em về đây, anh nhớ giữ gìn sức khỏe nhé

Cô rời khỏi quán mà không kịp để Nguyên nói thêm lời nào. Bước ra khỏi quán, Thư ngoái đầu nhìn lại, rơi giọt nước mắt cuối cùng để tiễn đưa cuộc tình này.

“Tạm biệt anh, người đàn ông không phải của em”

Chưa bao giờ Thư thấy lòng mình nhẹ đến thế. Dù không đến được với nhau nhưng cô chưa bao giờ hối hận khi được gặp và yêu anh. Vì yêu là không có nghĩa chỉ nếm trải hạnh phúc mà đôi khi còn phải có những đau khổ. Có yêu thương thì cũng có sự phản bội, có hạnh phúc thì cũng có nỗi đau, có chờ mong thì cũng có hụt hẫng, có quan tâm thì cũng có hững hờ, có yêu rồi cũng có xa... Yêu đôi khi chỉ cần có nhau trong tim là đủ. Tình yêu như những đốm lửa, nó đốt cháy đến tận xương tủy và tỏa sáng đến tận trời xanh. Trong giây lát khó mà ruồng bỏ được mối tình đã được ấp ủ trong tim. Nhưng Thư biết rằng cô sẽ vượt qua được tất cả vì cô cũng đã từng bước qua nỗi đau ngày trước rồi đây thêm một lần nữa cũng chẳng sao. Chỉ là khóc nhiều thêm một chút, mệt mỏi hơn trong suy nghĩ,... Bởi khi chấp nhận yêu anh thì Thư đã biết một ngày không xa cô sẽ nhận vết xước về trái tim mình. Hãy xem rằng tất cả như một cơn bão đi ngang qua đời mình để rồi “sau cơn mưa trời lại sáng”. Thư sẽ giữ anh trong sâu thẳm trái tim mình để khi nào đau khổ nhất cô lại nhớ tới anh để thấy mình không bao giờ cô đơn trong cuộc sống này vì luôn có một người đàn ông quan tâm và yêu thương cô.

Hoàng Nguyên ngồi tựa vào nệm ghế, thần thờ nhìn bước chân xa dần của Thư khuất dần sau cánh cửa quán. Điều bộ anh như là của một người chán chường, luôn trĩu nặng một tâm tư nào đó rất u ám. Mà tất cả những điều đó là ý nghĩ cam nín một mình. Ngồi đây mà anh hình dung một ngày nào đó sẽ có chiếc máy bay đưa người phụ nữ yêu quý nhất đời anh mỗi lúc mỗi rời xa anh, xa mãi về khoảng cách, nhưng hình bóng cô thì vĩnh viễn ở trong tim anh.

Ban Mai